

РЕШЕНИЕ

№ 19124

гр. София, 08.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5210** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от А. А. А. /А. А. А./, гражданин на Сирия на 06.01.1997г., чрез пълномощника си адв. Р. К., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 6, против Заповед № 5401 ПАМ-77/24.04.2024г. на началник на ГПУ – В., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Отнемане правото на пребиваване в Република България“.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби. Твърди се, че сочената материалноправната предпоставка за прилагане на процесната ПАМ не е осъществена, оглед на факта, че жалбоподателят е влязъл в страната със законни документи за самоличност, а не неистински или преправени. На следващо място се излага и нарушение на материалноправния закон и поради необсъждане на визираните в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ обстоятелства по отношение на адресата на акта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния представител е депозирано становище по същество.

Ответникът - Началник на Гранично полицейско управление – В., редовно уведомен, се представлява от юрк. С., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съда същата да бъде отхвърлена, а заповедта да бъде потвърдена като правилна

и законосъобразна. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството.

Административен съд-София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24.03.2024г. в 23.00 ч. на ГКПП В. Д. мост, за излизане от Република България се е явил лек автомобил „Пежо“, с немски рег. № KNHA866, управляван от сирийският гражданин А. А. А. /А. А. А./, [дата на раждане], с германски документ за пътуване № ZZHYCV9K4. С него в автомобила са пътували още осем лица. При извършване на гранична проверка в служителя възниква съмнение, относно идентичността на едно от лицата в автомобила, а именно А. А., [дата на раждане], германски документ за пътуване № ZZHY2RY7R, притежаваща сирийски паспорт № N00834655 и изображението на представения от нея документ за самоличност. Автомобилът и лицата са отклонени за извършване на допълнителна проверка. Извършена е задълбочена идентификация, на която е установено, че има различия между фотоизображението от представените документи за самоличност и относително неизменчивите белези на лицето А. А..

На жалбоподателя е наложена мярка за неотклонение задържане под стража за срок до 72 часа, на основание чл. 280, ал. 2, т. 1 и т. 3 и т. 4 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК по ДП № 41 /2024г. по описа на ГПУ В. с постановление № 01010/25.03.2024г. на прокурор при РП-В.. За чужденеца има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.

Във връзка с гореизложеното и с цел да се предотвратят нови правонарушения от чужденеца е изготвено предложение с рег. № 5401р-8008/24.04.2024г. от началника на МППГ при ГПУ-В. за налагане на принудителна административна мярка по ЗЧРБ както следва: „отнемане на правото на пребиваване в Република България”.

С обжалваната Заповед № 5401 ПАМ-77/ 24.04.2024г. на началник на ГПУ – В. на А. А. А., на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1 и чл. 40, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 7 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България е наложена ПАМ „Отнемане правото на пребиваване в Република България“. На основание чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ на чужденеца е определен срок от 7 дни за доброволно напускане на страната, а именно до 30.04.2024г. Заповедта е връчена лично на оспорващия срещу подпис на 24.04.2024г. в присъствието на преводач.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспорения административен акт в цялост. Приета като неоспорено доказателство е и заповед рег. № 4066з-485/02.04.2021 г. на директора на Регионална дирекция "Гранична полиция" – Р., с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ началниците на ГПУ в състава на РДГП – Р. са оправомощени да издават заповеди за налагане на ПАМ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

По съществуто си жалбата е неоснователна и за да достигне до този извод, съдът съобрази следното:

Процесната заповед е издадена от началник на ГПУ – В., който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, съгласно която директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид

принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 4066з – 485 от 02.04.2021 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р., от която е видно, че той оправомощава комисар С. Л. - началник на ГПУ – В. да издава ПАМ по ЗЧРБ. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т. 1 от АПК.

Не са допуснати нарушения на формата и съдържанието на акта, заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административно - производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. За да бъде определено едно нарушение на административно производствените правила като съществено, което е основание за отмяна на административен акт по чл. 146, т. 3 от АПК, това нарушение на административнопроизводствените правила, което ако не е било допуснато би могло да се стигне до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. В случая, съдът съобрази разпоредбата на чл. 168, ал. 5 от АПК, след изменението, публикувано в ДВ бр. 77 в сила от 01.01.2019 г., съгласно която, когато установи наличието на съществено нарушение на административнопроизводствените правила, той отменя акта без да проверява основанията по чл. 146, т. 4 и 5 от АПК. Като съществено законодателят регламентира в чл. 168, ал. 4 от АПК нарушението на задължението за уведомяване на гражданин или организация, в следствие на което са лишени от възможността да участват като страна в производството по издаване на административния акт.

Съдът намира, че в обжалваната заповед погрешно е посочено, че същата е издадена на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ. Очевидно се касае за техническа грешка, което не нарушава правото на защита на чужденеца. Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 20 - 22, както и в случаите по чл. 26, ал. 3. Неточното посочване в заповедта на текста, на чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ, гласяща, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: „е направил опит да влезе в страната или да премине през нея чрез използване на неистински или преправени документи, виза или разрешение за пребиваване“, вместо т. 4 „има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави“, не се отразява на законосъобразността на административния акт, понеже описанието на деянието и цитирането на относимите правни норми не оставя съмнение, относно волята на административния орган. Тази „фактическа грешка“ не се е отразила на възможността, чужденецът да разбере причината (основанието) за налагане на ПАМ и да осъществи правото си на защита. В този смисъл, следва да се отчете фактът, че административното производство е започнало след като е установено, че чужденеца е задържан на 24.03.2024г. в 23.00 ч. на ГКПП В. Д. мост, за излизане от страната, като шофьор на лек автомобил, в който е пътувала сирийска гражданка с неистински документ за самоличност. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач, което е удостоверено с положения от него подпис. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си.

Неоснователни са и аргументите, посочени в жалбата за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Р.България на лице, с неистински документи за самоличност, в управляван и от жалбоподателя автомобил. В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя, а и е категорично установен и с Постановление № 01010/25.03.2024г. на прокурор при РП-В., с което на сирийския гражданин е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ за срок до 72 часа, на основание чл. 280, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК по ДП № 41/2024г. по описа на ГПУ-В. и с образуваното НАХД № 545/2024г. по описа на Районен съд-Видин, приключило със споразумение, видно от Протокол № 114/24.04.2024г. Именно жалбоподателят в настоящото производство се е признал за виновен в извършване на визираното по-горе престъпление от общ характер. Мотивите на заповедта препращат и към Предложение № 5401р-8008/24.04.2024г. на началник МППГ при ГПУ-В., което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика.

Трябва да се има предвид, че нормата на чл. 40, ал. 1 от ЗЧРБ е императивна по своя характер. Административният орган действа при условията на обвързана компетентност, т. е. той не разполага с избор между юридически равностойни варианти, а има само едно възможно законосъобразно решение. Административният орган прави не преценка, а само проверка дали са налице условията и предпоставките, визираны в хипотезата на правната норма и действа по нормативно предписания му начин. Казано по друг начин, административният орган извършва само констатация относно материалното съществуване на фактите, чиято правна квалификация вече е направена от закона.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата за нарушение на чл. 44, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България. Съгласно посочения текст при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Както се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение, от събраните по делото доказателства не се установява по отношение на лицето да е налице производство по предоставяне на международна закрила по реда на Закона за убежището и бежанците. Следва да се направи извода, че административният орган, при издаването на заповедта не е нарушил изискването за съобразяване на семейното положение на чужденеца, доколкото от събраните по делото доказателства не се установява дори и евентуалното такова, че семейството му живее на територията на Република България. В тази връзка не е налице нарушение на изискването за съобразяване на съществуването на семейни, културни и социални връзки на лицето. От събраните по делото доказателства също така не се установява обстоятелството по отношение на лицето да е налице производство за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на

пребиваване. От събраните по делото доказателства не се установява по никакъв начин обстоятелството, че чужденецът е сред уязвите лица по смисъла на § 1, т. 4б от Допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България. Съгласно посочения текст уязвими лица са малолетни или непълнолетни лица, непридружени малолетни или непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители с малолетни или непълнолетни деца и лица, които са били подложени на мъчения, изнасилване или други сериозни форми на психическо, физическо или сексуално насилие.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на турския гражданин. Ето защо приложената спрямо него ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани в страната. Оплакванията в тази насока са изцяло неоснователни.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материално-правните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административно производствените правила.

Страните не са претендирали присъждане на разноски и по аргумент на чл. 81 от ГПК, съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното, Административен Съд София – град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А. /А. А. А./, гражданин на Сирия на 06.01.1997г., против Заповед № 5401 ПАМ-77/24.04.2024г. на началник на ГПУ – В., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Отнемане правото на пребиваване в Република България“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: